

Μπροστά στις δοκιμασίες των αδελφών μας

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

astegos_2 or type unknown

Διαβάζω στις Εκκλησιαστικές ειδήσεις του διαδικτύου: «με λαμπρότητα γιορτάστηκε η μνήμη του τάδε αγίου στον τάδε ναό» ή «πολυαρχιερατικό συλλεΐτουργο τελέστηκε για τη γιορτή του τάδε Μητροπολίτου της εκκλησίας της Ελλάδος».

Την ίδια μέρα παίρνω ηλεκτρονικό γράμμα που λέει: «Στέλλω αυτό το μήνυμα για να ζητήσω την προσευχή σας. Απ' τη Δευτέρα θα είμαι άστεγος και άνεργος και δεν έχω ιδέα πώς θα είναι η ζωή μου από εδώ και πέρα».

Και οι δύο «ειδήσεις» προέρχονται από την Ελλάδα που, καθώς μαθαίνουμε απ' όσα τα μέσα ενημέρωσης μεταδίδουν, παραπαίει, συντρίβεται, αγωνίζεται.

Δε λέω πως οι ενορίες δε συμπαρίστανται. Δεν ισχυρίζομαι ότι όλοι οι επίσκοποι αδιαφορούν. Μα, δεν είναι προκλητικό κάποιοι να συμπεριφέρονται ως να ζουν σε άλλο χώρο και εποχή; Δε βλέπουν τίποτα απ' όσα γύρω τους συμβαίνουν; Δεν ακούν τους στεναγμούς του λαού τους;

Οι αντιθέσεις στη ζωή είναι πρόκληση. Πιο μεγάλη, όμως, όταν οι μαθητές του Ιησού «ζουν στον κόσμο τους», αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω τους. Όχι μόνο οι κληρικοί, αλλά και οι λαϊκοί που θέλουμε να είμαστε μέλη της Εκκλησίας, οφείλουμε να εργαστούμε για τους αδελφούς μας τους ελάχιστους που ζητούν με τη σιωπή ή το λόγο τους τροφή υλική, ψυχολογική, πνευματική. Χωρίς να σημαίνει, βέβαια, ότι θα ανταποκριθούμε τέλεια σε όλες τις περιπτώσεις, μα να μην αδιαφορήσουμε. Τουλάχιστο σ' όσα συναντούμε.

Οι μέρες που ζούμε, με τις δυσκολίες και τα ποικίλα προβλήματα που κάποτε μοιάζουν με μαρτύρια, μπορούν να γίνουν αφετηρία για να ζήσουμε το θαύμα της πίστης. Για μεν τους «ανθρώπους της Εκκλησίας» που δεν δοκιμάζονται ιδιαίτερα, δυνατότητα να εκφράσουν την ποιότητα της αγάπης τους και της σχέσης τους με το Χριστό• για δε τους «ανθρώπους της Εκκλησίας» που δοκιμάζονται ιδιαίτερα, να γνωρίσουν εμπειρικά τη δύναμη των παθημάτων και της Αναστάσεως του Κυρίου τους.

Ξέρω πως η ώρα της δοκιμασίας απαιτεί σιωπή, σεβασμό, υπομονή «ου την τυχούσαν». Τα λόγια δεν έχουν βαρύτητα και η συμπαράσταση πρέπει νά 'ναι

έμπρακτη. Όπως και ξέρω πως ο Θεός δεν αδικεί κανένα. «Ποιήσει συν τω πειρασμώ και την έκβασιν». Ο ίδιος ως αγάπη κρύβεται και αποκαλύπτεται στον πειραζόμενο ως Χαρη, ως υπομονή, ως «δρόσος αερμών» που ξεκουράζει.

Ο πειρασμός να δούμε τη δύσκολη ζωή μας ως εγκατάλειψη του Θεού, με την έννοια της απώλειας σημαντικού προσώπου ή οικονομικής κατάρρευσης ή οριακού υπαρξιακού πόνου, είναι δεδομένος. Όπως δεδομένο είναι ότι στην πραγματικότητα δεν μας εγκαταλείπει αλλά κρύβεται για να μας αποκαλυφθεί ένας άλλος τρόπος ζωής όμοιος με το δικό Του και να γίνουμε έτσι οικείοι του, γνώστες του σταυρού και της Αναστάσεώς Του.

Η όποια δοκιμασία μας αποκαλύπτει τον εαυτό μας αλλά και το Θεό μας. Δοκιμάζει τη γνησιότητα της όντως ζωής που κρύβεται μέσα μας και την αναδεικνύει σε αιώνια, με τα γνωρίσματα της ελευθερίας, της ηρεμίας, της χαράς. Με δίδακτρα τον πόνο, τη συντριβή, το βουβό κλάμα, την υπομονή, την ταπείνωση.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com